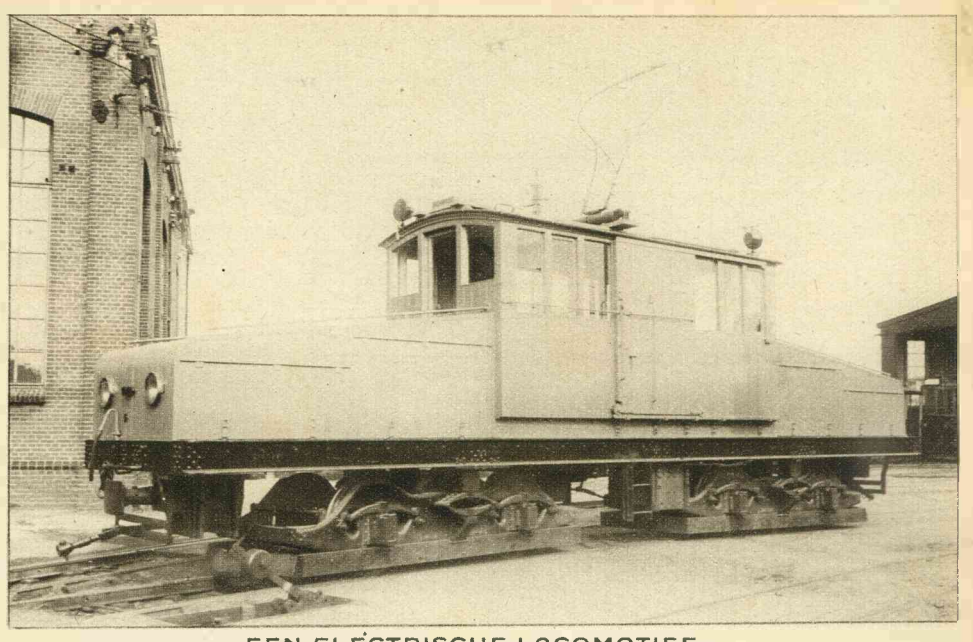

EEN BIJZONDERE PLECHTIGHEID.

Door Z. Doorl. Hoogw. Mgr. L. Schrijnen, Bisschop van Roermond, werd te Heerlen een R.K. Jongensschool plechtig ingewijd. Onze foto stelt voor Z. D. H. Mgr. Schrijnen te midden van het bestuur der school, den deken en den burgemeester. (*foto „Holland"*)

EEN ELECTRISCHE LOCOMOTIEF.

Een nieuwe electrische locomotief door de E. S. M., in welker werkplaatsen zij gemaakt is, in gebruik genomen. De machine zal dienen bij het herstel van bovenleiding, bij ongelukken en deraillementen, terwijl ze op drukke dagen wagens zal trekken naar Zandvoort.

bemind huisdier, dat men slachten gaat. Hij opende het bolle glanzende uurwerk, nam het sleuteltje, dat aan den ketting hing, en ging de heiligschennis bedrijven. Nog even aarzelden zijn hersens, welke dien dag toch reeds zwaar geleden hadden: moest het een uur vooruit? Of een uur achteruit? De kastelein had gezegd, dat de dag een uur langer werd, en om den dag een uur langer te maken, moest je hem.... een uur langer maken. En hoe maakte je hem 'n uur langer? Door net te doen of het uur, dat er al was, er nog niet was, maar er eerst over 'n uur zou zijn. En hoe bewerkte je dat? Wel, door een uur achteruit te zetten, zoodat het straks over 'n uur weer net zoo laat was als het nu was. Achteruit zetten dus. Zijn horloge stond op bij half twee en hij zette het op bij half een.

Als deze heiligschennis was ten uitvoer gelegd, verweet hij het zichzelf, Het was tòch bar, hoor.... Dat hij daar nu ook al aan meedeed.... Enfin, het was nu gebeurd, het zou hem gemak geven, straks...

In een logement stapte hij af. Het eerste wat hij deed bij het binnenkomen van de kleine gelagkamer, was kijken of er een klok was. Neen, die bleek niet voorhanden. Des te beter, vond hij, hij had daaraan ook geen behoefte; hij wist nu hoe laat het was.... en wilde verder liefst niet aan zijn daad van wantrouwen en oneerbiedigheid terugdenken.

Het logement lag in de buitenwijk aan den uitersten rand der bebouwde stad; hij had dit uitgekozen omdat de waard een bekende van hem was, hij er billijk terecht kon, en er heelemaal op zijn gemak was, terwijl men hem er bovendien ook den weg naar de conservenfabriek, die daar in de buurt moest zijn, zou kunnen wijzen. Dit laatste bleek juist te zijn, want op zijn al dadelijk gedane vraag vernam hij, dat de fabriek aan den landweg nabij het water lag, nog geen kwartier rijdens vandaar.

Met den kastelein samen spande hij zijn paard af, stalde en voederde hij het. Daarna bestelde hij een eenvoudigen maaltijd, die in de kleine houten veranda vóór het cafétje werd opgediend. Hij at snel en met groote happen, zooals hij dat gewend was, dronk twee glaasjes bier erbij, stak na afloop zijn pijp op, en strekte zich met de beenen uit ten middagtukje.

BETERE LIGGING VOOR ONZE SOLDATEN.

Om onzen soldaten, die nog bijna overal op stroozakken op den grond liggen, betere ligging te verschaffen, worden thans in het leger de z.g. veldkribben ingevoerd. Deze één- of tweepersoonskribben bestaan uit een geraamte van rond hout, met bouten aan elkaar verbonden. Over de langsliggers wordt een net van ijzergaas gespannen, waarop de stroozak komt te liggen. Onze foto geeft de ploeg werklieden die deze kribben maken voor het 4e Regiment Infanterie. (*foto Joh. Geytenbeek.*)

„Tot hoe laat kan ik op de fabriek terecht?" vroeg hij den waard, toen deze kwam afruimen.

„Tot vijf uur is het kantoor open."

„Dan heb ik nog den tijd", grinnikte Adriaans, door het eten en drinken in beter humeur geraakt, „en kan ik nog rijkelijk m'n uiltje knappen."

En hij knapte het rijkelijk. Toen hij althans uit zijn druilerig slaapje ontwaakte, wees de meergenoemde savonnette drie uur aan. Geeuwend rekte hij zich eens uit, riep den waard, spande samen met hem in, rekende af, en reed in de richting van de fabriek.

Als hij een klein kwartier gereden had, zag hij een gebouw met schoorsteenen vóór zich, en op de daklijst den naam, dien hij zocht. Voor de toegangspoort zat de portier schrijlings op een stoel zijn pijp te rooken.

„Goeiendag," groette Adriaans, „is de baas thuis?"

„Ja, hij is thuis", antwoordde droogjes de man.

„Kan ik hem even spreken?"

„Neen, want hij is er niet."

„En je zei, dat hij thuis was"....

„Ja, maar thuis is niet hier. Thuis, zijn thuis is een heel eind weg. Hij gaat altijd om vijf uur hiervandaan naar huis."

„Hoe laat?" schrikte Adriaans. Zijn oogen puilden uit, cirkelrond als van een visch.

„Om vijf uur, zeg ik toch."

„Maar het is.... het is.... pas half vier", stamelde Adriaans na een blik op de savonnette. — „Je bent een grapjas, jij."

„Wat zeg je?"

„Dat het half zes is."

Adriaans werd nu draaierig, een gevoel van walging

HET „PLEIN" TE 's-GRAVENHAGE.

Isidoor Opsomer

De schilderijen van Isidoor Opsomer, welke hier afgebeeld zijn, maken deel uit van wat men later zijn ballingschap-serie zal kunnen noemen. Zij vormen iets afzonderlijks in zijn bijna uitsluitend aan Lier gewijde werk, de oude stad, die het karakter heeft bewaard, dat, volgens Kiliaen's vertaling, Guicciardini, een Florentijnsch edelman, haar toekende: „Zij is sterck van gheleghentheijdt, maer nog meer door konst, verstandt ende behendigheijdt: ende voorwaer, het is een fraeije ende lustige stadt, met seer goedt, beleeft ende wel bescheeden volck". Met hartstocht heeft Opsomer, onder de bekoring van de verschillende impressies der dagen, uren en seizoenen, de meest boeiende aspecten ervan geschilderd, somtijds, op doeken van grootsche conceptie, zeer speciale Liersche typen borstelend, niet uit een gewild zoeken naar het pittoreske, maar omdat zij tot de zielsopenbaring van het kleine stadje vol sterke tradities het hunne bijdroegen. Zoo was hij zeker voortgegaan met het verheerlijken van zijn geboortestad in scheppingen van levende ontroering en fraaie, sterk-gezonde kunst, als de oorlog niet verwoest had, wat er het schoonste sieraad van maakte.

Toch is de ballingschap niet noodlottig geweest voor Opsomer's kunst, omdat hij ook hier, in dit land, zijn schoone en geliefde onderwerpen heeft gevonden. Met helderen zin en geestdriftige oogen heeft hij de fijne atmosfeer, de oude gebouwen, de stille kanalen en de weelderige vegetatie van Holland bekeken en bestudeerd. En wat hij heeft gezien staat levend gepenseeld op deze schilderijen, waarvan het fotografisch konterfeitsel, jammer genoeg, het harmonieus koloriet niet kan weergeven. C.B.

WINTER-STADSGEZICHT TE DELFT.